

دکتر گری میدورز، اول قرنطیان، سخنرانی ۲۷، اول قرنطیان ۱۱: ۲-۳۴، پاسخ پولس به سوالات مربوط به عبادت عمومی، اول قرنطیان ۱۱: ۱۷-۳۴

گری میدورز و تد هیلدبرانت ©

این دکتر گری میدورز در تدریس خود در مورد کتاب اول قرنطیان است. این سخنرانی ۲۷، اول قرنطیان ۱۱ پاسخ پولس به سوالات مربوط به عبادت عمومی است. اول قرنطیان ۱۱: ۱۷-۳۴، اجتماع مؤمنان در ۲-۳۴، پرستش در برابر خدا

خب، به درس‌هایمان در مورد اول قرنطیان خوش آمدید. امروز به اول قرنطیان، فصل ۱۱ نگاهی می‌اندازیم. این یادداشت شماره ۱۳ شماس است، اول قرنطیان ۱۱، آیات ۱۷ تا ۳۴، نیمه آخر این فصل

و این یک مطلب جالب است زیرا ما در نیمه اول فصل مطالب زیادی در مورد زن و مرد داشتیم و سپس کاملاً به موضوع دیگری منتقل شدیم و بدون شاخص‌های ساختاری معمول مانند دوره پیش از مرگ، که اکنون نگران‌کننده است، به آنجا رفتیم. این سؤالی را در ذهن برخی ایجاد می‌کند که آیا پولس اکنون به سؤالاتی که در آن نامه، اول قرنطیان ۱: ۷، آمده است، می‌پردازد یا اینکه چیزی در ذهن او در مورد آن جماعت است که در این موقعیت خاص مطرح می‌شود و او به آن می‌پردازد. این دقیقاً همانجاست و احساسی کاملاً متفاوت از حتی بخش‌های بحث‌برانگیزتر فصل‌های ۱-۶ دارد.

در این فصل خاص، او واقعاً به قرنطیان به خاطر عملشان در رابطه با اجتماع، وعده‌های غذایی و به ویژه در رابطه با آنچه که آنها به عنوان برگزاری شام خداوند می‌دیدند، انتقاد می‌کند. خب، بیایید اکنون نگاهی به آن بیندازیم. اول قرنطیان فصل ۱۱ و آیات ۱۷-۳۴، این نکته شماره دو در صفحه ۱۷۰ در یادداشت‌های شما اجتماع مؤمنان در پرستش در برابر خدا، این موضوع را ادامه می‌دهد، این بار در درجه اول در رابطه با شام خداوند.

گارلند می‌گوید در آیات ۱۱، ۱۷ تا ۳۲، افراد ثروتمند یا قوی به شام خداوند روی می‌آورند، آنها شام خداوند را به یک وعده غذایی جشنواره‌ای تبدیل می‌کنند، که در جریان آن با کسانی که از نظر اجتماعی محروم یا از نظر اقتصادی وابسته هستند و دیر می‌رسند، مانند افراد بی‌مصرف رفتار می‌شود که ممکن است مجبور باشند متفاوت از کسانی که از قبل آنجا و در بخش دیگری از خانه هستند، غذا بخورند و در نتیجه چهار اصل دیگر صلیب را که شام خداوند از آیات ۱۱ تا ۲۶ اعلام می‌کند، تضعیف می‌کنند. بنابراین، به جای اینکه یک وعده غذایی اجتماعی باشد که باید کلیسا را به عنوان یک جامعه در برابر خداوند متحد کند، ما دچار تفرقه شده‌ایم، برای کسب مقام رقابت می‌کنیم و با برخی از برخوردهای بسیار بسیار خام نخبگان با افراد بدون مقام مواجه هستیم. همانطور که وینتر گفت، می‌توان استدلال کرد که رفتار برخی از قرنطیان را می‌توان به این دلیل توجیه کرد که در شام خداوند، آنها از عرف پذیرفته شده اجتماعی شام‌های خصوصی در قرن‌س سکولار پیروی می‌کنند، و او اینگونه رفتار آنها را توجیه می‌کند، و تعدادی از تفاسیر دیگر نیز همین کار را می‌کنند.

حال، در مورد مسئله شام خداوند در کلیسای قرنطیان در آیات ۱۷-۲۲، این بخش شاید با صریح‌ترین سرزنش پولس آغاز می‌شود. در آیات ۱۱ و ۱۷، در دستورالعمل بعدی، من هیچ ستایشی از شما ندارم، زیرا جلسات شما بیشتر ضرر دارند تا فایده. این بسیار رک و صریح است، رک و صریح‌تر از بسیاری از چیزهایی که تاکنون خوانده‌ایم، حتی اگر مسائل بسیار مهمی در مورد نحوه برخورد پولس با آنها مطرح شده باشد.

به نظر نمی‌رسد که پولس در حال پاسخ به یک سوال قرن‌تیان از آیات ۷ تا ۱ باشد، بلکه او به یک مسئله فوری عبادت عمومی که در مورد آن آموخته است، می‌پردازد. صحبت در مورد مردان و زنان و پرستش در برابر خدا احتمالاً او را تحریک کرده است تا به سمت درمان این مشکل حرکت کند. به برخی از نشانه‌های هشدار دهنده در آیات ۱۱، ۱۷ تا ۲۲ توجه کنید.

می‌خوانم، در دستورالعمل‌های زیر NIV 2011 بیابید به این متن نگاه کنیم. در دستورالعمل‌های زیر، من از من هیچ ستایشی برای شما ندارم، پولس می‌گوید، زیرا جلسات شما ضررش بیشتر از فایده‌اش است. در وهله اول، من می‌شنوم که وقتی شما به عنوان یک کلیسا دور هم جمع می‌شوید، تفرقه‌هایی وجود دارد.

این به بخش اولیهی قرن‌تیان برمی‌گردد، اینطور نیست؟ بین شما تفرقه وجود دارد، و تا حدودی، من به آن اعتقاد دارم. این نوعی حسن تعبیر است، زیرا من به آن اعتقاد دارم.

شکی نیست که باید بین شما تفاوت‌هایی وجود داشته باشد تا نشان دهد کدام یک از شما مورد رضایت خدا هستید. این کمی طعنه‌آمیز است، اما می‌توانید ببینید که مسئله جایگاه اجتماعی در اینجا مطرح می‌شود تا ببینید چه کسی در سطح ساختار اجتماعی مورد رضایت خدا است. بنابراین، وقتی دور هم جمع می‌شوید، شام خداوند را نمی‌خورید، بلکه وقتی غذا می‌خورید، برخی از شما شام‌های خصوصی خود را می‌خورید.

در نتیجه، یک نفر گرسنه می‌ماند و دیگری مست می‌شود. آیا شما خانه‌ای برای خوردن و آشامیدن ندارید؟ یا با تحقیر کسانی که چیزی ندارند، کلیسای خدا را تحقیر می‌کنید؟ اگر مایل باشید، مسئله‌ی جایگاه اجتماعی مطرح است، دارا و ندار. به شما چه بگویم؟ آیا باید شما را ستایش کنم؟ مطمئناً در این مورد نه.

او این پاراگراف را در آیه ۱۷ بدون هیچ ستایشی شروع می‌کند. او آن را در آیه ۲۲ بدون هیچ ستایشی به پایان می‌رساند. بیابید به برخی از نشانه‌های هشداردهنده‌ای که در اینجا مطرح می‌شوند، نگاهی بیندازیم.

اول از همه، در آیه ۱۸:۱۱ بین شما تفرقه وجود داشت، و این به بخش قبلی رساله برمی‌گردد که در آن به تفرقه و رقابت و رفاقت، که در مورد افراد دارای جایگاه اجتماعی اتفاق می‌افتد، پرداخته است. همانطور که خوانده‌ایم، در آیه ۱۹:۱۱ یک تضاد جایگاه اجتماعی وجود دارد. باید بین شما تفاوت‌هایی وجود داشته باشد تا نشان دهد کدام یک از شما مورد تأیید خدا هستید، گویی صرفاً به رخ کشیدن جایگاه اجتماعی‌تان قرار است نشان دهد که خدا شما را تأیید می‌کند.

ماهیت این گردهمایی از آداب و رسوم رومی و تشریفات صرف غذا، به ویژه در آیات ۲۰:۱۱ و ۲۱، پیروی می‌کند. گارلند به نقل از پلینی جوان، از چنین رویدادهایی نقل می‌کند که بهترین غذاها در مقابل خودش یعنی میزبان، و چند نفر برگزیده، مهمانان ویژه‌اش، و تکه‌های غذای ارزان‌قیمت در مقابل بقیه‌ی حضار چیده شده بود. او حتی شراب را در فلاسک‌های کوچکی ریخته بود که به سه دسته تقسیم شده بودند: یکی برای خودش و ما، دیگری برای دوستان کم‌اهمیت‌ترش، و دوستانش همگی طبق نظر پلینی درجه‌بندی شده‌اند، و سومی برای خودش و آزادشدگان ما.

بنابراین، می‌توانید ساختار اجتماعی و جایگاه اجتماعی را در انتقاد پلینی از مراسم شام ببینید، و به نظر می‌رسد که ما بخشی از آن را اینجا در اول قرن‌تیان ۱۱ می‌بینیم. علاوه بر این، در نکته بعدی در مورد بند در پایین، پولس ادعای آنها مبنی بر اینکه این شام خداوند است را رد می‌کند. او خیلی صریح می‌گوید ۱۷۰. بنابراین وقتی دور هم جمع می‌شوید، شام خداوند نیست که می‌خورید.

آنها به نوعی ادعا می‌کردند که این بخشی از عبادت هفتگی آنها در جامعه است، اما پولس قرار نیست به خاطر این موضوع به آنها اعتبار بدهد. توجه داشته باشید که وینتر دائماً از این بخش به عنوان شام خداوند

یاد می‌کند. حالا، شام، شام، همه یک کلمه یونانی هستند. یک کلمه یونانی رایج وجود دارد که در تمام این متن استفاده شده است، اما وقتی وینتر و تمرکز او بر شام خداوند را می‌خوانم، کمی تعجب می‌کنم که شاید خودش این کار را انتخاب کرده است تا به نوعی با این واقعیت که ما حتی قرار نیست اعتبار کلمه شام را که در آن وعده غذایی بسیار رایج است به آنها بدهیم، بازی کند.

و ضمناً، در کلیسای اولیه برای برگزاری مراسم شام خداوند، علاوه بر نان و جام، غذا هم سرو می‌شد. آنها در بسیاری از جلسات خود هنگام صرف غذا با هم ملاقات می‌کردند و سپس آنچه را که ما شام خداوند می‌نامیم، که فقط نان و جام است، جشن می‌گرفتند. توجه داشته باشید که وینتر دائماً از این مراسم به عنوان شام خداوند یاد می‌کند، شاید به این دلیل که ماهیت نامشروع این رویداد را به سخره می‌گیرد.

انتخاب می‌کند، که به نوعی یکسان Supper را به جای Dinner اصطلاح یونانی رایج است، اما به دلایلی او به معنای خاصی است Lord's، به نظر نمی‌رسد. منظورم این است که در اصطلاحات و واژگان مسیحی خب، این به چه معناست؟ و بنابراین فکر می‌کنم شاید او این کار را عمداً انجام داده، Lord's Dinner، است.

شام، یعنی شام آخر، به محیط مستی معمول ضیافت‌های مقام و منزلت تبدیل می‌شود و مؤمنان بی‌مقام را چه در غذا، چه در نوشیدنی و چه در حضور، کاملاً به حاشیه می‌راند. در آیات ۲۰ تا ۲۲، این شام خداوند نیست که شما می‌خورید، آیه ۲۱، زیرا وقتی غذا می‌خورید، برخی از شما شام‌های خصوصی خود را، احتمالاً در داخل خانه، نیز برگزار می‌کنید. از نظر جغرافیایی، مکان‌های مقام و منزلتی وجود دارد، همانطور که بین افراد مقام و منزلت وجود دارد.

جروم مورفی اوکانر ممکن است بیشترین تلاش را برای طرح برخی از مسائل باستان‌شناسی در اینجا انجام دهد. ممکن است صدای رعد و برق بشنوید. به یاد داشته باشید که من در فلوریدا هستم.

بعد از ظهر تابستان است، بنابراین رعد و برق و باران می‌بارد. امیدواریم اینجا مشکل برق نداشته باشیم. در نتیجه، یک نفر گرسنه می‌ماند و دیگری مست می‌شود.

آیا با اینکه در خانه میزبان بودید، خانه‌ای برای خوردن و آشامیدن ندارید؟ یا با تحقیر کسانی که چیزی ندارند، کلیسای خدا را تحقیر می‌کنید؟ به شما چه بگویم؟ آیا باید شما را ستایش کنم؟ مطمئناً در این مورد نه. پولس تقریباً به روشنی می‌گوید که از نحوه برخورد آنها با این رویداد مذهبی، این وعده‌های غذایی مقدس از نظر معاشرت با یکدیگر و سپس نان و پیاله که ما آن را شام خداوند می‌نامیم، بسیار بسیار ناراضی است. او این رفتار را به صراحت رد می‌کند.

در آیه ۲۲، او خیلی واضح بیان می‌کند: هیچ ستایشی، هیچ پایانی، برای رفتار شما. و به هیچ وجه دشوار نیست که تقریباً از تک تک این آیات، مسئله جایگاه اجتماعی که در ضیافت‌ها و وعده‌های غذایی و هنگام برگزاری گردهمایی‌ها مشخص می‌شد، آشکار شود. آنها این موضوع را مستقیماً به کلیسا منتقل کرده بودند و به شدت توهین می‌کردند و حتی تا جایی توهین می‌کردند که از نظر خوردن و آشامیدن و مستی، که بخشی از وعده‌های غذایی رومی بود، اما نباید بخشی از جشن گرفتن شام خداوند باشد که عیسی برای ما به جا گذاشته بود، به خدا توهین می‌کردند.

بنابراین، او در آیات ۱۷ تا ۲۲ به این مشکل می‌پردازد. در این زمینه، نکته مبهم بسیار کمی وجود دارد. او آن را به روشنی بیان می‌کند، و ما به اندازه کافی در مورد پیشینه‌های قرن‌تس رومی صحبت کرده‌ایم تا، به نظر من، بتوانیم ببینیم که این موضوع از نظر مبارزات طبقاتی مختلفی که در قرن‌تس در جریان بود، چگونه می‌توانست باشد.

سنت صحیح مربوط به شام خداوند در ادامه می‌آید. پس از اینکه پولس در آیات ۱۷ تا ۲۲، محیط شام دنیوی را به باد انتقاد می‌گیرد، سنت دومینیکی شام خداوند را بازگو می‌کند. در آیات ۲۳ تا ۲۶، او مقدمه‌ای از عیسی مسیح در مورد آنچه ما شام خداوند می‌نامیم را از انجیل‌ها برمی‌دارد.

اصطلاحات ترجمه شده و دریافت شده، ببخشید، دریافت شده و تحویل داده شده. زیرا من از خداوند آنچه را که به شما نیز منتقل کردم یا تحویل دادم، دریافت کردم. و سپس او می‌گوید خداوند عیسی در شبی که به او خیانت شد.

دو اصطلاح فنی درست در ابتدای آیه ۱۷، ببخشید، آیه ۲۳ وجود دارد که نشان می‌دهد پولس اکنون به انتقال معتبر سنت اشاره می‌کند. پولس این را در دهه ۵۰ میلادی می‌نوشت. انجیل‌ها، شاید مرقس، نوشته شده بودند و برخی دیگر در حال نگارش بودند.

او جامعه را می‌شناخت. مطمئنم که او به ویژه در مورد متی اطلاعات داشت. اما با این وجود، سنت دومینیک مبنی بر معرفی عشای ربانی توسط عیسی، بخش عمده‌ای از سنت‌های شفاهی در کلیسای اولیه بود.

و پولس این را درک می‌کرد. در واقع، خواهیم دید که او این را در رابطه با انجیل‌ها در اینجا، در اول قرن‌تین، بسیار تکرار می‌کند. پولس با اصطلاح، به خصوص اصطلاح «ارائه شده» بازی می‌کند.

او در آیه ۲۳ می‌گوید، آنچه را که به شما سپردم، از خداوند دریافت کردم. خداوند عیسی، در شبی که به او خیانت شد، نان را گرفت. بنابراین، او این نمایش را با مفهوم رهایی آغاز می‌کند.

است که قبلاً در مورد آن صحبت کردیم، یعنی سنت. در اوایل (parodicist) این همان پارودیکیست شکل فعل، اصطلاحات، (paredwka) و پارودوکا (parodicist) فصل ۱۱ به آن پرداخته شد. پارودیکیست فنی برای انتقال معتبر سنت یا اطلاعاتی هستند که بخشی از الزامات درون کلیسا محسوب می‌شوند.

حالا، من اینجا زیاد در مورد احکام و آیین‌های مقدس صحبت نمی‌کنم، هرچند می‌توانیم در مورد آن کمی بحث کنیم. ما این کار را نمی‌کنیم. اما فقط از شما می‌پرسم، شما آیین مقدس را چگونه تعریف می‌کنید؟ یا آیین مقدس را چگونه تعریف می‌کنید؟ من می‌خواهم به شما بگویم که بخش‌هایی برای، من از کلمه آیین مقدس استفاده می‌کنم، وجود دارد که باید آنها را داشته باشید.

اولاً، یک آیین، عملی است که توسط عیسی مسیح بنیان نهاده شده است. همچنین یک آیین، عملی است که توسط عیسی مسیح فرمان داده شده تا تداوم یابد. ما این را هم در عشای ربانی و هم در غسل تعمید داریم.

حتی می‌توان استدلال کرد که شستن پا می‌تواند در اینجا گنجانده شود. برخی فرقه‌ها و سنت‌های مذهبی وجود دارند که این کار را انجام می‌دهند. علاوه بر این، نه تنها توسط عیسی مسیح تأسیس شده، بلکه توسط عیسی مسیح دستور داده شده که تداوم یابد، بلکه در واقع توسط حواریون در کلیسای اولیه در عمل تداوم یافته است.

اینجا جایی است که شستن پا کمی با مشکل مواجه می‌شود، اگرچه می‌توان آن را در تیموتائوس دید زیرا او پاهای مقدسین را شست. در اینجا مسائلی وجود دارد که بین فرقه‌ها مورد بحث است و ما در اینجا به آنها

نمی‌پردازیم. اما خوب است که به این فکر کنید که چه چیزی واقعاً شام خداوند را متمایز می‌کند، تعמיד را از سایر اعمال متمایز می‌کند.

و مسئله تا حد زیادی به این بستگی دارد که عیسی آن را بنیان نهاد، عیسی دستور داد که آن را تداوم بخشند، و رسولان در واقع آن را در کلیسای اولیه تداوم بخشیدند. حال برای راحتی، در اینجا نموداری از گفته‌های انجیل در مورد شام خداوند که عیسی آن را بنیان نهاد، ارائه داده‌ام. متی، مرقس و لوقا

می‌توانیم یوحنا را هم داشته باشیم، اما من آن را به انجیل‌های هم‌نوا محدود کرده‌ام، چون می‌خواهم اول قرن‌تین ۱۱ را هم اینجا داشته باشم. و می‌بینید که این‌ها چقدر به هم نزدیک هستند. در متی، مرقس و لوقا، او جامی را برداشت و پس از شکرگزاری، آن را به ایشان داد و گفت: همه شما از آن بنوشید.

تقریباً همین موضوع در مرقس نیز آمده است. و همچنین، در لوقا تا آیه ۲۰ به ترتیب متفاوتی آمده است، و او همین کار را با جام بعد از شام انجام داد. این یک تغییر کمی متفاوت است زیرا لوقا بیشتر در مورد غذا صحبت می‌کند تا نان و جام.

و این به دلیل دیگری که بعداً به آن اشاره خواهم کرد، اهمیت پیدا می‌کند. اول قرن‌تین ۱۱، او در آیه ۲۵ یک قرص نان را به همان روشی که یک پیاله را برداشت، برداشت. قرص نان را پاره کرد و گفت این بدن من است؛ این برای شمامست و غیره.

بنابراین، پولس در رابطه با نان و پیاله، از همان طرح سنت سلطنتی پیروی می‌کند. این را می‌توانید به وضوح از انجیل‌ها در مقایسه با اول قرن‌تین ببینید. اما این تمام ماجرا نیست.

در بازگویی روایت پولس از شام خداوند، وینتر اظهار نظری می‌کند مبنی بر اینکه، نقل قول از او، پولس ترتیب کلمات روایت نهاد را تغییر داده است. ما نه تنها نهاد نان و پیاله و سپس تکرار آن توسط پولس در قرن‌تین را داریم، بلکه در پشت آن، روایت یونانی در انجیل‌های هم‌نوا و روایت یونانی در اول قرن‌تین را نیز داریم. مطالعه دقیق بروس وینتر در این مورد، نکته جالبی را آشکار می‌کند که او چندین صفحه در مورد آن می‌نویسد.

او اشاره می‌کند که وینتر پیشنهاد می‌کند که پولس در اینجا پیامی را برای قرن‌تین می‌فرستاده است. ضمیر در یونانی، که به معنی «من» یا «مال من» یا «مال من» است، به جلو منتقل شده است. شخصی اکنون، موارد زیر را فهرست کرده‌ام.

پس بدن من، is یک ضمیر اشاره است، این، فعل touto، در متی، مرقس و لوقا، و این ترجمه شده است. بدن من است. و هر یک از آنها دقیقاً به همین شکل در انجیل‌ها این را می‌گویند.

او این را از من دارد، که touto mou estin to soma با این حال، در اول قرن‌تین ۱۱:۲۴، پولس می‌گوید همان بدن است، که برای شما داده شده است، که بحث دیگری است. اما او کلمه «مو» را که حدود کلمه پنجم در آیات دیگر آمده است، به عنوان کلمه دوم قرار می‌دهد.

حالا، این ضمایر شخصی، به ویژه ضمایر ملکی، زیاد جابه‌جا می‌شوند. زبان یونانی ترتیب کلمات مشخصی ندارد، نباید این را بگوییم، یونانی دستور خاصی برای ترتیب کلمات ندارد. می‌تواند کلمات را به دلایل مختلف در جاهای مختلف قرار دهد.

این حتی تا حدودی حرف وینتر را تأیید می‌کند، مبنی بر اینکه پولس عمداً از سنت دومینیکی منحرف شده است. و در نتیجه، وینتر متوجه می‌شود که پولس نکته‌ای را مطرح می‌کند. حالا، شما باید وینتر را بخوانید و در مورد آن فکر کنید. آیا موافقید که این موضوع آنقدر مهم است، اما او فکر می‌کند که مهم است؟

من کل نقل قول را برای شما نمی‌گویم، اما پایان آن را درست بعد از نمودار اینجا برایتان می‌گویم، جایی که وینتر می‌گوید، نقل قول کنید، مشخص می‌شود که هدف پولس از نقل قول از سخنان عشای ربانی صرفاً تکرار سنتی که قبلاً به آنها منتقل کرده بود، نبود، بلکه توضیح این بود که چرا آن سنت رفتار آنها را تأیید نمی‌کرد، بلکه آن را محکوم می‌کرد، زیرا من از خداوند دریافت کردم. ببینید، آن نقل معتبر وجود دارد

او اختیار دارد که تعریف کند آن وعده غذایی و نان و پیاله چه باید باشند. او اختیار دارد که در مورد این موضوع صحبت کند، نه این رهبران قرن‌تین. او در ادامه می‌گوید که با تغییر ترتیب کلمات بخش‌هایی از آن سنت، اهمیت عمل عیسی را به عنوان خادمی که خود را به جای آنها فدا کرد تا آنها را در عهد بگنجاند، توضیح داده است.

عمل او رفتار خودخواهانه قرن‌تین را که در همان شامی که عیسی برای یادبود مرگ او ترتیب داده بود، به نمایش گذاشته بود، کاملاً محکوم کرد. خودخواهی و جاه‌طلبی آنها از فداکاری عیسی سوءاستفاده می‌کند. جای تعجب نیست که پولس اعلام می‌کند که این نمی‌تواند شام خداوند در سال ۱۱۲۰ باشد، زیرا آنها تعهد کردند که شام خداوند باشند یا به عنوان شام خداوند، تعهد کردند که در روابط خود از مسیح تقلید کنند.

و آنها هر کاری می‌کردند جز تقلید از عیسی. این موضوع تقلید مطرح می‌شود. قبلاً هم مطرح شده است

، این موضوع اینجا و گاهی در نوشته‌های پولس مطرح می‌شود که از مسیح تقلید کنند یا از پولس تقلید کنند، همانطور که او از مسیح تقلید می‌کند. این یک مضمون تکراری در نوشته‌های پولس است. در این رساله قرن‌تین، گروه خاصی از قرن‌تین از الگوی تقلیدی که پولس به آنها آموخته است، پیروی نمی‌کنند.

و او از این موضوع خوشحال نیست زیرا به مسیح حسادت می‌کند. او به خاطر برگزاری شام خداوند به شیوه‌ای مناسب حسادت می‌کند. سوال مرتبط با رویداد آغاز شام توسط عیسی در انجیل‌ها این است که آیا عیسی واقعاً شام عید فصح را خورد؟ این سوال کامل دیگری است که معمولاً در انجیل‌های رسمی در رابطه با اینکه آیا عیسی شام عید فصح را خورد یا خیر، در رابطه با آماده کردن نان در جشن جام، مطرح می‌شود.

در متون انجیلی، مطالب زیادی در این مورد وجود دارد. من قصد ندارم در اینجا به تفصیل به آن بپردازم. این شماره به ترتیب زمانی هفته مصائب مسیح، زمانی که عید فصح در آن قرار می‌گرفت، و چگونگی توالی این وقایع می‌پردازد.

این یک حوزه بدنام است. هارولد هوهنر، که اکنون درگذشته و قبلاً از حوزه علمیه دالاس بود، یک پایان‌نامه و سپس یک کتاب خوب در مورد گاهشمار زندگی مسیح نوشت. این کتاب کوچک به دلایل «مختلف عالی است، اما پیشنهاد می‌کنم برای حل برخی از این مسائل، به کتاب «گاهشمار زندگی مسیح نوشته هوهنر، هوهنر، هارولد هوهنر فکر کنید.

می‌توانید به منابع زیادی مراجعه کنید تا به این موضوع بپردازید که آیا عیسی شام فصح را خورد یا نه. گارلند حتی در مورد این سوال بحث مفصلی می‌کند و من آن را برای مطالعه شما می‌گذارم. ثانیاً، اعلام داوری پولس بر جامعه‌ای که از شام خداوند سوءاستفاده می‌کند در آیات ۲۷ تا ۳۴

بنابراین، او از فصل‌های ۱۷ تا ۲۲ شروع می‌کند و آنها را به خاطر عملی که قابل قبول نبود، سرزنش می‌کند. سپس در فصل‌های ۲۳ تا ۲۶ سنت دومینیکو را به آنها نشان می‌دهد. سپس در فصل ۲۷ برمی‌گردد.

بنابراین، هر که نان را به شیوه‌ای ناشایست بخورد یا جام خداوند را بنوشد، مجرم به گناه علیه بدن و خون خواهد بود. بنابراین، او به جنبه محکومیت این موضوع برمی‌گردد. بنابراین، سه بخش در رابطه با شام خداوند وجود دارد.

این سوء عمل است، نحوه‌ی انجام آن و نتایج اجرای نادرست آن در آیات ۲۷ تا ۳۴. بیانیه‌ی این موضوع در آیه‌ی ۲۷ که همین الان خواندم. اما می‌خواهم یک نکته را ذکر کنم.

در نسخه کینگ جیمز، که ترجمه‌ای کاملاً تحت‌اللفظی است، چیزی شبیه به این می‌گوید که هر کس نان را بخورد یا جام خداوند را به ناحق بنوشد. چیزی شبیه به این. من اینجا آن را پیش روی خود ندارم.

در معادل عملکردی پویای خود، به شیوه‌ای ناشایست می‌گوید. این یک قید است، ببینید، بعضی، NIV اما از مردم با جشن گرفتن شام خداوند، نان و جام، مشکل دارند.

چون حتی به عنوان مسیحی، احساس می‌کنند لیاقت انجام این کار را ندارند. شاید در طول هفته، به تعهدات خود عمل نکرده‌اند. و آنها صبح یکشنبه می‌آیند، و یکشنبه عشاء ربانی است.

و آنها از شرکت در شام خداوند خجالت می‌کشند. خب، بسته به گناه هفته، می‌تواند توجیهی برای این کار وجود داشته باشد. و شاید باید هر از گاهی از آن پرهیز کرد.

اما این آیه در مورد این نیست. این آیه در مورد ارزش شما صحبت نمی‌کند. در مورد خود شما صحبت نمی‌کند.

این در مورد چگونگی برگزاری شام خداوند صحبت می‌کند. اگر در یک کلیسا یا جایی که شام خداوند را جشن می‌گیرید، نشست‌اید و چیزهایی به ذهنتان خطور می‌کند که می‌گویید، من لایق نیستم. به آن اعتراف کنید.

با آن کنار بیایید. می‌توانید این کار را در مدت زمان بسیار کوتاهی انجام دهید. همین که مثلاً ممکن است محکوم شوید، نشانه خوبی است.

و خدا این را می‌داند. او تو را می‌شناسد. او همه این چیزها را می‌داند.

به هر حال، هیچ رازی وجود ندارد. پس اعتراف کن و طلب بخشش کن. و این شایستگی توست.

چون بحث سر این نیست که آیا شما در مراسم شام خداوند شرکت می‌کنید یا نه. شما هرگز شرکت نمی‌کنید. بحث سر یک روش ناشایست است که قبلاً اینجا توضیحش را دیده‌ایم، سوءاستفاده از مراسم شام خداوند.

پولس از اقشار اجتماعی، ساختارها و آداب و رسوم قرن‌تین، آنها را به چالش می‌کشد. و هر کسی که شام خداوند را به شیوه‌ای ناشایست برگزار کند، این مصداق خوبی از آن است. او در برابر بدن و خون خداوند گناهکار است.

این یک جرم جدی است. آنها می‌توانستند اعتراف کنند. می‌توانستند به زانو درآیند و از خدا بخواهند که آنها را به خاطر رفتارشان و به خاطر بی‌توجهی‌شان به تقدس این آیین، این راز مقدس، ببخشد.

اما آنها این کار را نکردند. و پولس اشاره می‌کند که آنها به دلیل عدم برخورد با گناه، محکوم به مرگ خود هستند. اول یوحنا ۹:۱، اگر کسی گناه کند، ما نزد پدر شفیی داریم.

اگر به گناهان خود اعتراف کنیم، او امین و عادل است تا ما را ببخشد. این مسئولیت مسیحیان است که این حساب‌ها را روزانه، هفتگی، حتی لحظه‌ای به‌روز نگه دارند. بنابراین، این اعلام مشکل می‌گوید که اگر در موقعیتی هستید که شام خداوند به دلیل نحوه انجام آن توسط مردم مورد سوءاستفاده قرار می‌گیرد، از آنجا خارج شوید.

او درباره ارزش شما صحبت نمی‌کند. او درباره نحوه برگزاری شام صحبت می‌کند. ثانیاً، انتظار خودآزمایی در پایین ۱۷۲.

انتظار می‌رود که در مراسم شام خداوند در آیه ۲۸، هر کسی قبل از خوردن از نان و نوشیدن از جام، خود را بیازماید. شام خداوند یک امر جدی است. من فکر می‌کنم ما در بسیاری از مواقع، در مورد نحوه برگزاری مراسم نان و جام در کلیساهایمان کوتاهی می‌کنیم.

لازم نیست هر هفته این کار را انجام دهیم. لازم نیست ماهی یک بار این کار را انجام دهیم. فکر می‌کنم احتمالاً ماهی یک بار انتظار کمینه باشد، اما لازم نیست هر روز یا هر هفته این کار را انجام دهید، همانطور که در کتاب اعمال رسولان آمده است.

کتاب اعمال رسولان توصیفی است، نه تجویزی. اما وقتی این کار را انجام می‌دهید، آن را جدی بگیرید. این کار را با توضیح معنای این موارد انجام دهید.

به مردم فرصت فکر کردن و دعا کردن بدهید. مراسم عشای ربانی را با چیزهای زیاد شلوغ نکنید. گاهی اوقات، در کلیساهای آمریکایی، همیشه باید سر و صدا باشد.

مردم نمی‌توانند سکوت را تحمل کنند. خب، اینجا جای خوبی برای آن است. سکوت باید توجه ما را به خاطر زندگی‌های بهم‌ریخته‌مان جلب کند.

انتظار خودآزمایی بخشی از شام خداوند و مراسم آن است. علاوه بر این، علامت ضریدر در پایین صفحه، یعنی سومین علامت، پیامد عدم انجام خودآزمایی است. آیه ۲۹.

برای کسانی که بدون تشخیص اهمیت بدن مسیح، می‌خورند و می‌نوشند، من به شما چیزی اندک دادم خوردن و نوشیدن آنها، حکم بر خودشان است که شام خداوند را به شیوه‌ای ناشایست و سهل‌انگارانه می‌خورند. به همین دلیل است که بسیاری از شما ضعیف و بیمار هستید و تعدادی از شما به خواب رفته‌اید. یک اصطلاح برای مردن.

حالا، عبارتی وجود دارد که ما هیچ پیشینه تاریخی در کتاب قرن‌تین یا جای دیگری برای پاسخ به آن نداریم اما پولس گفته است که برخی از مردم مرده اند. من فکر نمی‌کنم که او این را از روی سهل‌انگاری یا اغراق گفته باشد، اما فکر می‌کنم او به برخی از چیزهایی که در آن جامعه اتفاق افتاده است اشاره می‌کند که مردم با آنها همذات‌پنداری خواهند کرد و متوجه خواهند شد که چه چیزی در نتیجه عمل سهل‌انگارانه آنها به مسئولیت خداوند بر آنها وارد شده است. در آیه 30.

ضعیف، بیمار، مرده. این را نباید ساده گرفت. ادامه دارد.

راه حل فوری برای این مشکل، تا زمان بازگشت پولس، در آیات ۱۱:۳۳ و ۳۴ آمده است. در واقع، من باید ۳۰ را انجام دهم. به ۳۱ نگاه کنید ۳۰.

در آیه ۳۰ ادامه می‌یابد. برخی از شما حتی مرده‌اید. شما به خواب رفته‌اید، اما اگر نسبت به خودمان بصیرت بیشتری داشتیم، چنین داوری‌ای شامل حالمان نمی‌شد.

با این وجود، وقتی خداوند ما را به این شکل داوری می‌کند، ما را تأدیب می‌کند تا در نهایت با دنیا محکوم نشویم. این بخش کوچکی از فصل پنجم است. در خانه خدا داوری کنید، و خدا مجبور نخواهد بود که خودش بیاید و آن داوری را انجام دهد.

این موضوع خیلی جدی است. فکر می‌کنم ما در کلیساهای فعلی مان تمایل داریم از آن چشم‌پوشی کنیم چون می‌توانیم از مجازات قتل، همانطور که در مسیحیت امروزی وجود دارد، قسر در برویم، اما نه در پیشگاه خدا. خدا این چیزها را حساب می‌کند.

آیات ۳۳ و ۳۴، قطعنامه. پس، حالا، ببینید او در آیه ۳۰ چه می‌گوید. پس، پس، برادران و خواهران من.

وای. منظورم این است که این فصل قوی بوده است. پولس طوری رفتار می‌کند که انگار در معبد با صرافان شلاق خورده است.

او سر این مسائل حسابی آنها را سرزنش کرده است. و بعد به آیه ۳۳ می‌رسد. پس، برادران و خواهران من.

خب، باید هم همینطور باشد. راستش را بخواهید، ما باید بتوانیم در مورد مسائل سخت به شیوه‌های رک و جدی صحبت کنیم، اما در این فرآیند رابطه‌مان را از دست ندهیم. او هنوز آنها را مسیحی می‌داند، با وجود اینکه چقدر از دین فاصله گرفته‌اند، حتی آنقدر بد که برخی از آنها بیمار و مرده هستند.

پس، برادران و خواهران من، وقتی برای غذا خوردن دور هم جمع می‌شوید، باید همه با هم غذا بخورید. این یک گردهمایی مسیحی است، نه یک گردهمایی رسمی. هر کسی که گرسنه است باید در خانه چیزی بخورد.

با این انتظار به اینجا نیایید که همراهتان باشد. تا وقتی همدیگر را ملاقات می‌کنید، به خاطر اینکه از کنترل خارج شده‌اید، قضاوت نشوید. و وقتی آمدم، راهنمایی‌های بیشتری خواهم کرد.

پولس با لحنی دوستانه، تشویق‌آمیز و آموزنده سخنانش را به پایان می‌رساند. او لحنش را ملایم‌تر می‌کند، اما فقط کمی از قضاوتی که در مورد جامعه قرن‌تین به خاطر سوءاستفاده‌شان از شام خداوند داشته است. این متن بسیار مهمی است.

این متنی است که باید هنگام برگزاری مراسم عشاء ربانی موعظه شود. می‌دانید، متون زیادی در کتاب مقدس وجود دارد که می‌توان قبل از جشن نان و جام موعظه کرد، و این یکی از آنهاست. حال، برای اینکه کمی جنبه‌ی خدمت داشته باشم، در صفحه ۱۷۳ آنچه را که در موقعیت‌هایی مانند جمع‌های خوب انجام داده‌ام، که این شماره از شام خداوند را پوشش می‌دهد، آورده‌ام.

در صفحات ۱۷۳ و ۱۷۴، مروری بر وقایع قبل و بعد از جمعه خوب خواهیم داشت، و سپس خطبه‌ای را که قبلاً ایراد کرده‌ام و دوباره ایراد خواهم کرد، البته در جاهای مختلف، از خطبه جمعه خوب، برای شما خواهم خواند تا بتوانید ببینید که عشای ربانی چگونه در انجیل‌ها و در روایت‌های کلان کتاب مقدس جای می‌گیرد. به عنوان مثال، در صفحه ۱۷۳، به اجرای صحیح شام خداوند، و قرار دادن شام خداوند در چارچوب تاریخ فصیح یهودیان، پرداخته شده است. فکر می‌کنم این بسیار مهم است.

این میراث ماست. ما میراث یهودی-مسیحی داریم و عید فصیح تصویر بزرگی است که عیسی با مرگ خود آن را به انجام رساند و او با نان و جام آن را به یاد ما می‌آورد. خروج ۱۲ و ۱۳ این موضوع را روشن می‌کند.

قرار نیست همه اینها را برای شما بخوانم، اما برای راحتی شما این را می‌خوانم. این آیه، رعایت این رسم را در چارچوب خانواده در خروج ۱۲ شرح می‌دهد. بره در گرگ و میش شب عید فصیح در ۱۲ ذبح می‌شود.

خون بره طبق آیینی به چارچوب در مالیده می‌شود. غذایی با نان فطیر و سبزیجات تلخ در آیات ۸ تا ۱۱. من همیشه از نانی که در مراسم عشای ربانی استفاده می‌کنیم، ناراحت می‌شوم.

همیشه خمیرمایه دارد، اینطور نیست؟ سرپرست خانواده در طول وعده غذایی، سنت مذهبی را تمرین می‌کند، و سپس بسته‌بندی در جشنواره هفت روزه نان فطیر که مستلزم زیارت اورشلیم در رابطه با آن بود. بنابراین، در خروج ۱۲ و ۱۳، خود عیسی و خانواده مقدس از ناصره به اورشلیم سفر کردند. ما مناسبت‌هایی داریم که در اوایل زندگی عیسی هستند، و سپس آن را بعداً در خدمت عیسی می‌بینیم زیرا عید فصیح به رویداد اصلی، رویداد اصلی تقویم تبدیل می‌شود که به ما کمک می‌کند تا زمان خدمت زمینی عیسی را اندازه‌گیری کنیم.

حدود چهار عید فصیح ثبت شده است. یکی از آنها به آن وضوح نیست، اما همچنان در انجیل یوحنا به عنوان عید فصیح در نظر گرفته می‌شود. بنابراین، چهار عید فصیح، به این معنی است که عیسی سه سال و نیم تا چهار سال خدمت زمینی داشته است.

تثنیه ۱۶: ۱ تا ۸، و می‌توانید دوم تواریخ را با آن مقایسه کنید، نشان دهنده انتقال جشن عید فصیح از واحد خانوادگی به بافت ملی است. این جشن در ابتدا به عنوان خانواده در سفر خروج آغاز شد و سپس با ادامه‌ی تعلیمات موسی در سفر تثنیه به عنوان یک جشن مذهبی برگزیده شد. تثنیه دومین شریعت است.

این تکرار شریعتی است که موسی قبل از ورود آنها به سرزمین موعود، حتی بدون حضور او، موعظه کرد و او آن را در تثنیه ۱۶ تکرار می‌کند. این امر چند تغییر ایجاد می‌کند و آنها را در اینجا می‌بینیم. از خانه به یک جشنواره زیارتی ملی تبدیل می‌شود.

حیوان ممکن است گوسفند یا گاو باشد و زمان قربانی تغییر کرده است، احتمالاً برای راحتی زائران، و از کباب کردن به آب‌پز کردن تغییر می‌کند. بنابراین مسائل خاصی وجود دارد که موسی، به دلایل مختلف احتمالاً عمدتاً عملی، در جشن مذهبی اسرائیل که در تثنیه مطرح می‌شود، تغییر داده است. همچنین می‌توانید ببینید که چگونه عید فصیح در یهودیت معبد دوم توسعه می‌یابد.

در دوره بین دو عهد از حدود قرن سوم به بعد و حتی پس از آن، تا زمان عیسی، قطعاً تا تخریب معبد در سال ۷۰ میلادی، چیزی را داریم که ما آن را یهودیت معبد دوم می‌نامیم. آنها در آن دوره آثار ادبی زیادی نوشتند. اگر به یوبیل‌های سال ۴۹، که حدود ۱۵۰ سال قبل از میلاد بود، و سپس در میشنا نگاه کنید، پشاریم، همانطور که ما آن را رساله فصیح می‌نامیم، آثار ادبی در مورد آن است.

آن نوشته حدود سال ۲۰۰ میلادی یا پس از میلاد مسیح مدون شد، که مدت‌ها پس از زمان حواریون بود، اما به نوعی در سنت شفاهی در قرن اول وجود داشت. این موضوع کاملاً دیگری است: چگونه می‌توان مطالب خاص خاخام‌ها را که تا چند صد سال پس از زمان عیسی هرگز مدون نشده بودند، برداشت کرد. اگرچه برخی از آنها می‌توانستند در قرن اول به صورت شفاهی وجود داشته باشند، اما این موضوع کاملاً دیگری است که باید مورد بحث قرار گیرد.

من منابع را در آنجا به شما داده‌ام، می‌توانید به آنها مراجعه کنید و مطالعات تاریخی در مورد عید فصح در تاریخ یهود انجام دهید. سپس، همانطور که به عهد جدید می‌رسیم، به متی ۱۷: ۲۶ تا ۴۶ اشاره می‌کنم. من متی را به عنوان جایی برای باز کردن آن انتخاب کرده‌ام.

متوجه خواهید شد که مرقس ۱۴ حتی بخش طولانی‌تری دارد، از ۱ تا ۵۲، و لوقا، من کلمات را نشمرده‌ام، در لوقا ۲۲: ۱ تا ۵۳ کمی از مرقس پیشی می‌گیرد، و سپس یوحنا ۱۳، که بخشی از گفت‌وگو با لوقا است مبنایی برای درک زمینه تاریخی و توالی آغاز شام خداوند فراهم می‌کند. این چیز بزرگی است. کتاب‌هایی در مورد شام خداوند نوشته شده است زیرا ما متون بسیار زیادی داریم و چنین سنتی وجود دارد که وقتی آن را به عهد عتیق و مسائل یهودی بین عهدین پیوند می‌دهید، می‌توانیم در مورد آن تأمل کنیم.

اینجا موعظه‌های زیادی وجود دارد. شما می‌توانید به مدت یک دهه از مکان‌های مختلف در مراسم عشا ربانی موعظه کنید. تفاوت‌های بین سنت‌های سینوپتیک و یوحنا احتمالاً به دلیل استفاده از شماره‌های مختلف بین گروه‌های مذهبی، یا به دلیل علاقه موضوعی نویسنده، یا به دلیل تغییر زمان مراسم توسط عیسی برای چارچوب بندی است.

ما فرض می‌کنیم که عیسی واقعاً شب قبل از مصلوب شدنش، شام عید فصح را با شاگردانش خورد. این فقط زمینه‌سازی است. بنابراین، ما مقدمات عید فصح را داریم.

آنچه در اینجا انجام داده‌ام، برگرفته از روایت انجیل متی است: چهار حرکت بزرگ، آماده‌سازی برای غذا، تطهیر که در رابطه با یهودا اتفاق افتاد، و خوردن. یهودا قبل از نان و جام رفت. دیدن این نکته بسیار مهم است.

اگر انجیل‌ها را با دقت مطالعه نکنید، این چیزها را نخواهید دید، و گاهی اوقات به هماهنگی نیاز دارید که در آن بتوانید متون را در کنار هم ببینید تا بتوانید بخشی از جریان را ببینید. سپس، دعایی در پایان آن موقعیت وجود دارد. بنابراین، ما آمادگی برای عید فصح، مناسبت، عید نان فطیر و عید فصح را داریم.

او در آیات ۱۸: ۲۶ و ۱۹ می‌گوید: «شما دستورالعمل‌ها را دارید، وقت من نزدیک است.» این آیات نشان می‌دهد که مسیح برای تحقق اراده خدا آمده است، و علم مطلق مسیح در این مورد در انجیل مرقس آمده است. بنابراین جزئیات زیادی در این مورد در انجیل هم‌نوا وجود دارد ۱۳: ۱۴.

من فقط اجازه می‌دهم که این از روایت متی سرچشمه بگیرد. بنابراین، در پاکسازی، افشای خیانتکار را دارید. چه روایت جذابی در مورد یهودا داریم.

هر ۱۲ نفر حضور داشتند. یهودا یکی از آن ۱۲ نفر است. عیسی به آنها اطلاع می‌دهد که به او خیانت خواهد شد.

من فکر می‌کنم وقتی عیسی این را در انجیل‌های هم‌نوا گفت، نشانه بلوغ بود، همه آنها از خود پرسیدند، آیا من هستم؟ آیا من به عیسی خیانت خواهم کرد؟ این نشانه بلوغ است. آنها انگشت اتهام را به سمت کسی

نشانه نگرفتند. و من این را جالب می‌دانم که آنها فقط دست خود را بالا نبردند و نگفتند، پروردگارا، حتماً یهودا است، چون ما یهودا را می‌شناسیم.

نه، یوحنا در مورد یهودا صحبت می‌کند که این کار را انجام داده است، اما او این کار را پس از وقوع انجام می‌دهد. او این کار را از یک لحظه تاریخی انجام نداده است. او این کار را با نگاه به گذشته و کنار هم گذاشتن قطعات پازل انجام می‌دهد.

یهودا به عنوان عضوی از گروه پذیرفته شد. و ما باید در این مورد مراقب باشیم. عیسی در هنگام صرف غذا بر یهودا تمرکز کرد.

ماجراپی هست، بیتانی با یهودا، که بخشی از ماجرای رفتن یهودا به نزد رهبران مذهبی برای خیانت به عیسی است. اما در اتاق بالا، این رویارویی وجود دارد. او پاهای یهودا را می‌شوید.

او با غذا دادن به یهودا، جایگاهی والا به او می‌دهد. و سپس، عزیمت او را داریم که قبل از نان و جام است. و بنابراین، مسائل بسیار جذابی در اینجا با یهودا مطرح می‌شود.

مراقب رفتارت با یهودا باش. این موضوع نیاز به تحقیق دارد. در این مورد نوشته‌هایی نوشته شده است.

ما اطلاعات زیادی نداریم. در رابطه با یهودا باید فرضیات زیادی داشته باشیم. اما یهودا با آن ۱۲ نفر بود.

او در آن زمان یکی از آن ۱۲ نفر بود. هیچ‌کس به یهودا مشکوک نشد. شاید آنها کارهایی از او دیده بودند که دوست نداشتند یا به ذهنشان خطور نمی‌کرد، اما این موضوع آنها را آنقدر تحت تأثیر قرار نداد که وقتی عیسی گفت «به من خیانت خواهد شد» انگشت اتهام را به سمت یهودا نشانه بگیرند.

در موردش فکر کنید. پیش‌بینی‌هایی که عیسی در مورد پاکسازی می‌دهد، این است که آنها پراکنده خواهند شد. او از مردگان قیام خواهد کرد.

و بعد انکار پیتر را داریم که مطرح می‌شود. روایت کامل دیگری از بانگ خروس و تلاش پیتر برای کاهش فشار از روی خودش در حیات وجود دارد. چه روایت جالبی.

سپس نوبت به خوردن می‌رسد. این بلافاصله پس از پاکسازی است. یهودای خوردنی رفته است.

آنها فکر می‌کردند که او برای کمک به فقرا یا خرید آذوقه بیشتر بیرون رفته است. اما اکنون ما عیسی را با آن ۱۱ نفر داریم. ما نهاد شام، نمادگرایی، وعده نبوی هستیم که او دوباره آن را در پادشاهی خواهد خورد، یک پیام خداحافظی در اتاق بالا، که همان یوحنا ۱۴ است.

سپس در آیه ۳۰ سرود و عزیمت را داریم. می‌گویند که پس از خواندن سرود، آنها رفتند. خب، اگر در این مورد به هماهنگی برسید، خواهید دید که قبل از رفتن آنها، مدت کوتاهی اتفاقاتی افتاده که توسط یوحنا ثبت شده است.

در جشن عید فصح، در وعده غذایی عید فصح، مزامیر هیل بخشی از مراسم عبادی هستند. مزامیر هیل، مزامیر ستایش، در طول عید فصح خوانده می‌شدند. اینها مزامیر ۱۱۳ تا ۱۱۸ هستند.

شما باید مزمور ۱۱۸ را با توجه به شام خداوند بخوانید. موعظه‌های بیشتری باید انجام شود. احتمالاً این آخرین سرود یا مزموری است که قبل از ترک اتاق بالاخانه خوانده شده است.

طبق متی ۲۶:۳۰، آنها سرود خواندند و سپس آنجا را ترک کردند. احتمالاً مزمور ۱۱۸ بوده است. مطالب جالب زیادی در مورد مزمور ۱۱۸ وجود دارد.

این یک مزمور مسیحایی است. نکات عجیب و غریبی در آن وجود دارد. آیه میانی کتاب مقدس، در کتاب مقدس انگلیسی، آیه میانی کتاب مقدس انگلیسی در مزمور ۱۱۸ است.

و آن آیه وسطی، اگر درست یادمانده باشد، بهتر است به خداوند توکل کنی تا به انسان. و فکر می‌کنم همینطور است. اما آیه معروف دیگری در مزمور ۱۱۸ وجود دارد.

این روزی است که خداوند آفریده است. ما در آن شادی و سرور خواهیم کرد. شنیده‌ام که مردم از این آیه برای هر چیزی زیر آسمان، یعنی آیه شخصی خودشان، استفاده می‌کنند.

آن آیه درباره مرگ عیسی است. آن آیه درباره فداکاری او برای کلیسا، برای قومش، برای کسانی است که به او ایمان دارند. فقط روز عزیز شما خوب نیست.

نیکویی، مرگ عیسی و قربانی شدن او برای گناه است. این همان چیزی است که آن متن در مزمور ۱۱۸ به آن اشاره می‌کند. آن را موعظه کنید.

سرود و عزیمت. سپس عزیمت به جتسیمانی را داریم. و درست قبل از اینکه آنها بیرون بروند، فکر می‌کنم ما سخنرانی در یوحنا ۱۵ تا ۱۷ را داریم.

آنها سرود را خواندند، اما قبل از اینکه واقعاً از اتاق بیرون بروند، عیسی شروع به صحبت با آنها کرد. و او ممکن است به اندازه یوحنا ۱۵ تا ۱۷ صحبت کند، اما ممکن است این کار را در طول مسیر انجام دهد. ما تمام جزئیات را در اینجا نمی‌دانیم، اما این گفتگوی اتاق بالا است.

باید این را در نظر بگیرید. بنابراین، کلی چیزهای جذاب در مورد شام خداوند در متون هم‌نوا وجود دارد که باید آنها را یاد بگیرید. و بعد دعایی در باغ هست که می‌گوید، باشد که این جام از من دور شود.

آن جام احتمالاً مربوط به دفن گناه جهان توسط اوست. وقتی روی صلیب می‌گوید، خدای من، خدای من چرا مرا رها کردی؟ در تثلیث اقتصادی، نقش پسر در تصویرسازی آن، او را از پدر جدا می‌کند. حال، این تثلیث شکاف هستی‌شناختی ندارد، اما در تصویرسازی، ما آن را تثلیث اقتصادی می‌نامیم.

پسر آن لحظه جدایی از پدر را دارد تا گناهان جهان را به دوش بکشد، زیرا خدا، پدر، خدا تثلیث است، باید به گناه پشت کند. آنها نمی‌توانند به آن نگاه کنند. این تصویری است که ادامه دارد.

خب، این خودش یه موعظه‌ست. شما اینجا توی این موعظه چهار نکته دارید. برای افشاگری، در واقع، سه تا، باید بگم چهار تا نکته دارید.

شما آمادگی، پاکسازی، شرکت در مراسم و دعا را دارید - سه موعظه برای شما در متی ۲۶. اگر می‌خواهید واقعاً آن را درست انجام دهید، می‌توانید یک سری چهار موعظه داشته باشید، اما کل بسته را به آنها نشان دهید، سپس آن را تقسیم‌بندی کنید.

این برای مردم بهتر است که به خاطر بسپارند. آنقدر در جنگل گم نشو که فقط درخت‌ها را ببینی، باشه؟ حالا، این تصویر متیو است. حالا، من آنچه را که برای خطبه جمعه خوب موعظه کرده‌ام، به شما داده‌ام

من خطبه‌های جمعه نیک را به صورت شرکتی با تعدادی از کلیساها و گروه‌های کلیسا انجام داده‌ام، و حداقل به یک روش این کار را انجام داده‌ام. ببینید چطور از این کلمه خوب استفاده می‌کنم، و وقتی به این برسیم که «این روزی است که خداوند آفریده است»، می‌خواهم با آن بازی کنم. در آن شاد باشید

روز خوبی است. توجه داشته باشید که با حروف برجسته خواهید دید که چگونه این موضوع را کار می‌کنم. امروز جمعه خوب است.

وقتی می‌فهمیم که این ۲۴ ساعت آخر زندگی زمینی عیسی چه چیزهایی را در خود جای داده است، به نظر می‌رسد که نامیدن آن به عنوان جمعه خوب، یک تناقض است. چه چیزی در مورد آن خوب است؟ به نظر می‌رسد در این روز آخر، خشم، حسادت، نفرت و بزدلی بر عقل و عدالت پیروز می‌شوند. چه چیزی در مورد چنین چیزهایی خوب است؟ چه چیزی در مورد شکنجه فیزیکی و مرگ یک مرد بی‌گناه خوب است؟ صرف نظر از نظر کسی در مورد اینکه مل گیبسون در فیلم مصائب مسیح چگونه این روز را به تصویر می‌کشد، این روز در تاریخ، روز بسیار زشتی بود.

با این حال، در تدبیر خدا، روز خوبی بود. آخرین سرودی که در شام آخر، اواخر شب قبل خوانده شد احتمالاً آخرین سرود از مجموعه مزامیر حلال بود که در جشن فصح استفاده می‌شد. مزمور ۱۱۸ هنوز در گوش عیسی زنگ می‌زد.

شاید کلمات این مزمور بخشی از مبارزه او در دعای جتسیمانی بوده باشد. مزمور ۱۱۸ را بخوانید. ببینید عیسی این را می‌سراید، چون می‌دانست چه اتفاقی برایش خواهد افتاد.

این آیه میانی، آیه ۸ است. سنگی که سازندگان از آن امتناع می‌کنند، این یک تصویر پطرس است که او در رساله‌های خود می‌آورد، به سر زاویه تبدیل شده است. این کار خداوند است. در نظر ما شگفت‌انگیز است

این روزی است که خداوند آفریده است. ما در آن شادی و سرور خواهیم کرد. آن آیه این است

اوه، خداوند را شکر کنید، زیرا او چیست؟ نیکوست. زیرا رحمت او تا ابد پایدار است. وای

خب، شما این را در متنش متوجه می‌شوید. چه متنی. با وجود شرایط وحشتناک و اعمال شیطانی همه حاضران در آن روز رنج و مصلوب شدن، روز خوبی بود.

برای عیسی، به عنوان یک پسر انسان بی‌ظن و بنده خداوند، این روز، روز تجلیل و تحقیر بود. ما، ناظران انسانی، شاید بخواهیم بر جنبه تحقیر تأکید کنیم و تجلیل را به یکشنبه رستاخیز واگذار کنیم. اما این دیدگاه خدا نسبت به این وقایع نخواهد بود.

مرگ عیسی پیروزی در نقشه خدا بود. برای تأمل در این جمعه خوب، لطفاً به اشعیا ۵۲، آیه ۱۳ تا ۵۳، آیه مراجعه کنید. و سپس، کتاب مقدس را در مراسم عمومی خود بخوانید ۱۱

فقط نگویید، خب، ما وقت نداریم. ما قرار نیست کتاب مقدس را بخوانیم. خب، بهتر است گاهی اوقات ساکت باشید و کتاب مقدس بخوانید.

در مراسم عمومی خود کتاب مقدس را بخوانید. متن را توضیح دهید. خب، این کاری است که من قصد انجام آن را دارم.

و اینجا متوجه خواهید شد که من زمینه‌ی سرود بنده را دارم، که همان متن مسیحایی در اشعیا ۵۲ و ۵۳ است. زمینه‌ی سرود بنده، شماره‌ی دو در صفحه‌ی ۱۷۶. ساختار و پیام سرود بنده در اشعیا

و بعد شماره سه، بقیه داستان است. و کاری که من انجام می‌دهم این است که به طور کلی کتاب اشعیا را مرور می‌کنم و در مورد اشعیا و ارائه مسیحایی آن صحبت می‌کنم و کار بنده را شرح می‌دهم. عیسی بنده خداوند بود.

حالا، یک نکته‌ی جالب کوچک هست که باید بدونید. و من این را در یادداشت‌های اینجا می‌گویم، اما قرار نیست همه‌اش را برای شما بخوانم. وقتی به اشعیا ۵۲ و ۵۳ نگاه می‌کنیم، جایی که در مورد مرگ عیسی برای ما صحبت می‌کند، آن را مسیحایی می‌بینیم.

اگر این را برای یک یهودی بخوانید، تحت تأثیر قرار نمی‌گیرد زیرا یهودیان این متن را برای کل ملت قابل اجرا می‌دانند، نه برای یک شخصیت مسیحایی خاص. بنابراین، اگر فکر می‌کنید با خواندن اشعیا آنها را تحت تأثیر قرار می‌دهید، اگر آنها کتاب مقدس خود را بدانند، تحت تأثیر قرار نخواهند گرفت. آنها از قبل شرطی شده‌اند که در مورد آن به عنوان اشاره به ملت فکر کنند، نه اشاره به یک مسیح فردی.

اما در نگاه به گذشته، آن را در مورد عیسی، مسیح موعود، قابل اجرا می‌بینیم. وقتی به آن بخش از اشعیا نگاه کردید، به آنچه گفته شده توجه کنید. من گفتم، بالاخره روز خوبی است.

مورد دوم ساختار، پیام آهنگ است. در اینجا یک تقاطع جالب وجود دارد که من به معنای دیگری در مورد آن با شما صحبت کردم. کتاب مقدس، علاوه بر اینکه کلام خداست، یک اثر ادبی بسیار استادانه است.

چگونه چیزی غیر از این می‌تواند خدای بزرگ همه آفرینش را واقعاً تکریم کند؟ سرود بنده در اشعیا ۵۲ و - سازماندهی متفکرانه‌ای را نشان می‌دهد. برای بیشترین تأثیر بر شنونده، متن در قالبی ادبی به نام تقاطع ۵۳ - معما در ۵۲، ۱۳ تا ۱۵ - تنظیم شده است.

مکاشفه در آیات ۱ تا ۹ باب ۵۳. و راه حل در آیات ۱۰ تا ۱۲ باب ۵۳. سپس، در مورد هر یک از این موارد به عنوان بخشی از این نکته صحبت خواهم کرد. یک بار دیگر، آن را به شما ارائه می‌دهم.

شما آن را موعظه خود قرار دهید. آزادانه آن را بپذیرید و از آن استفاده کنید. و امیدوارم که به شما کمک کند.

بنابراین، وقتی به صفحه ۱۷۷ در اواسط کتاب می‌رسیم، پیام بنده رنج کشیده را داریم که به طرز شگفت‌انگیزی در ساختار اشعیا ۵۲، ۱۳ تا ۵۳، ۱۲ گنجانده شده است. اما بقیه داستان چیست؟ خب همانطور که به داستان بنده رنج کشیده که برای گناهان ما مرد گوش می‌دهید. ضمناً، عیسی در تعمید خود با یحیی به آن مضمون بنده رنج کشیده اشاره می‌کند.

برگردید و تعمید را مطالعه کنید. او آنجا خادم خداوند است. خادم رنج کشیده خداوند

و حدس بزنید چی شد؟ در کتاب اعمال رسولان، پولس دستکشی را که عیسی به عنوان بنده رنج کشیده به زمین گذاشت، برمی‌دارد و آن را علیه خودش به کار می‌گیرد. یک مقاله عالی از شخصی به نام ادوارد فاج وجود دارد، فاج، فاج، که اسم جالبی است. ادوارد فاج، ادوارد، فکر کنم

پولس در خدمت خود، وظیفه خادم خداوند را به دوش می‌کشید. نکته‌ی جالبی بود. وقتی به داستان خادم رنج کشیده که برای گناهان ما جان باخت گوش می‌دهید، ممکن است از خود بپرسید که چرا متنی از عهد عتیق، یهودیان را متقاعد نمی‌کند که عیسی واقعاً مسیح است.

من به این موضوع اشاره کردم. مسئله، از یک جهت، ساده است. آنها بنده رنج کشیده را به عنوان ملت اسرائیل می‌بینند، نه به عنوان فردی که گناه جهان را به دوش می‌کشد.

در واقع، تاریخ رنج‌های زیادی را برای قوم خدا، یعنی یهودیان، به ارمغان آورده است. با این حال، یک یهودی نسبتاً رک‌گو در قرن اول، منظور اشعیا را دریافت. پطرس در اولین رساله خود، ۲:۲۱-۲۵، گسترده‌ترین بازتاب اشعیا ۵۳ را در عهد جدید دارد.

من معمولاً آن متن را در نتیجه‌گیری می‌خوانم. بنابراین، همانطور که تأملاتمان را در مورد مرگ عیسی و جمعه خوب و نان و جامی که آن رویداد را جشن می‌گیرد، به پایان می‌رسانیم، فقط می‌خواهم یک سرود قدیمی بخوانم. با این حال، یک سرود، بلکه یک سرود، در آمریکایی که متأسفانه مردم سرودها و کتاب‌های سرود را فراموش کرده‌اند.

و آنها دسته‌های همخوانی می‌خوانند. ما آنها را ۷ تا ۱۱ می‌نامیم، هفت کلمه که در یک سرود تکرار می‌شوند. بار ۱۱.

راستش را بخواهید، قدرت زیادی در این حرف نیست. یک سرود قدیمی که می‌گوید، با عیسی چه خواهید کرد؟ عنوانش همین است. با عیسی چه خواهید کرد؟ نمی‌توانید خنثی باشید، چون روزی از خودتان خواهید پرسید، او با من چه خواهد کرد؟ کاری که خدا انجام می‌دهد، همه به کاری که روی صلیب انجام داد، مربوط می‌شود.

مرگ عیسی، صلیبی که پولس درباره آن صحبت کرده، نان و جامی که آن رویداد را جشن می‌گیرد. به همین دلیل است که پولس در فصل ۱۱ نسبت به مسیح حسادت می‌کند. حسادت از اینکه شام به خاطر مسئله جایگاه نخبگان مورد سوءاستفاده قرار گرفته بود.

چه چیز رقت‌انگیزی. اما پولس بعد از اینکه آنها را سرزنش کرد، دوباره به همان مسیر برمی‌گردد و می‌گوید برادران و خواهران، دست از این کار بردارید، درستش کنید، و وقتی به آنجا رسیدم بیشتر با شما صحبت خواهم کرد. خب، امیدوارم خودتان را وقف فکر کردن به عشای ربانی کنید و به گنجینه عظیمی که در کتاب مقدس داریم نگاه کنید که این مضمون را از خروج تا کتاب مکاشفه گرامی می‌دارد.

وقتی که در نهایت، عیسی خواهد نشست و آن را بار دیگر با ما در زمین جدید، در حالت ابدی، جشن خواهد گرفت. خدا شما را برکت دهد.

این دکتر گری میدورز در تعلیماتش در مورد کتاب اول قرن‌تیان است. این سخنرانی ۲۷، اول قرن‌تیان ۱۱: ۲- پاسخ پولس به سوالات مربوط به عبادت عمومی است. اول قرن‌تیان ۱۱: ۱۷-۳۴، اجتماع مؤمنان در ۳۴، عبادت در برابر خدا.